

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 3472/04
08.02.2006. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Милене Саватић, председника већа, Наде Кљајевић и Јелене Ивановић, чланова већа, са саветником Миланом Комленовићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца АА кога заступа АБ, адвокат, против решења туженог Министарства за капиталне инвестиције РС, Нишавски округ Ниш, бр. 360-353-00037/2001-05 од 29.6.2004. године, са заинтересованим лицем ББ, у предмету урбанистичке дозволе, у нејавној седници већа одржаној дана 8.2.2006. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства за капиталне инвестиције Републике Србије, Нишавски округ Ниш, бр. 360-353-00037/2001-05 од 29.6.2004. године.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем одбијена, је као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Градске управе града Ниша Секретаријата за урбанизам и комуналне делатности Уп. бр. 353-334/2001-06 од 16.4.2004. године, којим је поништена урбанистичка дозвола број 353-334/2001-06 од 22.3.2001. године за припајање дела заједничког ходника, стану број аа, у Улици вв, на к.п. бр. гг КО ВВ издата на име АА.

У тужби којом је покренуо управни спор тужилац, преко свог пуномоћника, оспорава правилност утврђеног чињеничног стања, истиче да се није поступало по правилима поступка и да је у оспореном акту погрешно примењено материјално право с предлогом да суд сам утврди чињенично стање и на подлози тако утврђеног чињеничног стања донесе пресуду којом ће уважити тужбу и поништити оспорени акт и огласити важећом урбанистичку дозволу која му је издата 22.3.2001. године и на основу које је добио грађевинску дозволу. Наводи да оспореним решењем није одговорено на све наводе жалбе и да није поступљено по одредби члана 18. став 3. и 4. Закона о одржавању стамбених зграда иако у списима предмета постоје докази које је, као инвеститор, поднео надлежном органу код издавања урбанистичке дозволе, као што је уговор између стамбене зграде и њега као инвеститора оверен код Општинског суда у Нишу Ов. бр. 376/2001 и Одлука скупштине зграде од 12.1.2001. године којим је одобрено свим заинтересованим лицима-власницима станова да могу извршити преграђивање ходника испред свог дела стана у складу са прописима о планирању и уређењу простора и утврђено да није потребна посебна сагласност појединачна-власника станова 10 и 12. Истиче да тужени није поступио по Закону о планирању и изградњи, који је ступио на снагу 13.5.2003. године, којим је у члану 171. регулисано да ће се по захтевима, поднетим до дана ступања наведеног Закона на снагу, наставити поступак по прописима који су важили до дана ступања на снагу тог Закона, јер се у доношењу оспореног решења позива на нови Закон. Такође наводи да је записник о увиђају службеног лица од 7.4.2004. године споран и сумњив у погледу његове веродостојности, јер тужилац, као инвеститор, није позиван, нити је присуствовао увиђају, који је обављен у присуству два друга лица која су власници суседних станова, па како, према одредбама Закона о општем управном поступку, је имао право да присуствује увиђају сматра да је службено лице на овај начин учинило повреду поступка. Напомиње да се у оспореном решењу нетачно наводи да ходник није проходан јер је исти и по извршеним радовима и даље проходан и не смета суседном стану, а у списима предмета се налази и пресуда Општинског суда у Нишу П. бр. 4916/00 којом је утврђено да тужилац није извршио чин сметања поседа према власнику стана број хх. На основу изложеног остаје код већ изнетог предлога да суд тужбу уважи а оспорено решење поништи.

У одговору на поднету тужбу тужени орган је остао при разлозима из оспореног решења и предложио да се тужба одбије као неоснована.

Заинтересовано лице ББе примио тужбу и решење суда, али није дао одговор на тужбу.

По разматрању списка предмета, оцене навода тужбе и одговора на тужбу, Врховни суд Србије је нашао:

Тужба је основана.

Из списка предмета и образложења оспореног решења произлази да је тужени орган одлучујући по жалби тужиоца изјављеној на првостепено решење које је донето у поновном поступку, а имајући у виду и мишљења двојице вештака, затим записник о увиђају са лица места који је сачињен од стране службеног лица првостепеног органа број 353-334/2004-06 од 7.4.2004. године, као и приложене две фотографије наведеног спорног ходника са делом који тужилац тражи да буде припојен његовом стану, нашао да

наведеног спорног ходника са делом који тужилац тражи да буде припојен његовом стану, нашој да жалба тужиоца није основана. У образложењу оспореног решења се наводи да је у међувремену ступио на снагу нови Закон о планирању и изградњи (дана 13.5.2003. године), по коме више нема урбанистичке дозволе јер наведени закон познаје само извод из урбанистичког плана или акт о урбанистичким условима, као и одобрења за изградњу, те да стога иста у конкретном случају не би могла ни да опстане, па како власници стана број бб и ее нису дали сагласност за преграђивање наведеног ходника у корист тужиоца и његовог стана број аа, а урбанистичка дозвола издата по Закону о одржавању стамбених зграда ("Службени гласник РС"бр. 44/95 и 16/97), то нема услова за припајање дела спорног ходника стану тужиоца.

Међутим, Врховни суд, оцењујући законитост оспореног решења, налази да је истим повређен закон на штету тужиоца. Ово стога што је по захтеву тужиоца урбанистичка дозвола издата пре ступања на снагу Закона о планирању и изградњи, па су, према одредби члана 171. истог Закона, одлучујући о праву тужиоца, управни органи то право морали ценити по закону, односно законима који су били на снази у време подношења захтева. Поред тога тужиоцу у првостепеном поступку приликом вршења увиђаја на лицу места није омогућено да истом присуствује нити је, како је то видљиво из самог записника од 7.4.2004. године, који се налази у списима, на увиђај позиван, на који начин је поступљено противно одредби из члана 185. Закона о општем управном поступку. Такође, одлучујући по жалби тужени орган се позвао и на мишљења вештака грађевинске струке, на која се у свом решењу позвао и првостепени орган и навео да су та мишљења различита, а при том није поступио према одредби члана 181. Закона о општем управном поступку, да те разлике отклони, па се, по оцени суда, тужени орган у оспореном решењу на наведена мишљења није могао позивати као на ваљани доказ. Са изнетих разлога суд је тужбу уважио и поништио оспорено решење.

У поновном поступку потребно је отклонити повреде поступка на које је указано, а по правилно утврђеном чињеничном стању правилном применом материјалних прописа, који су били на снази у време подношења захтева за издавање урбанистичке дозволе, донети на закону засновано решење.

Имајући у виду напред изнето, Врховни суд Србије је, применом члана 41. став 2. у вези члана 38. став 2. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ" бр. 46/96), донео пресуду као у диспозитиву, с тим што су примедбе суда изнете у овој пресуди обавезне за тужени орган у складу са чланом 61. наведеног Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 8.2.2006. године, У. 3472/04

Записничар, Председник већа-судија,

Милан Комленовић, с.р. Милена Саватић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

СТ